

Căldura uitării

Doi prieteni tocmai ieșiseră de la școală și mergeau spre casă. Mirosea a cozonac și plutea în aer mireasmă de sărbătoare. Venea Crăciunul. Totul se primenea, iar zăpada acoperise totul în jur.

- Eu, zicea unul, zadarnic încerc să-mi capăt pacea, iertând pe cei ce mi-au greșit.

- Dacă nu-ți capeți pacea iertând, răspunse celălalt, înseamnă că nu ai iertat.

- Ba da, eu am iertat demult, dar n-am căpătat pacea...

- Prietene, iertarea dată astfel, fără îndoială că n-a fost bună.

- Dar ce-i lipsește?

- Uite! Acum soarele bate din plin. Lumina lui e strălucitoare, dar el nu poate încălzi. Îi lipsește căldura. Stai sub strălucirea lui și totuși îngheți. Tot asemenea, prietene, este și cu iertarea. Ca ea să aducă în suflet pacea pe care o dorești, îi trebuie căldura uitării. Dacă iertăm fără să uităm, această iertare nu este iertare, ci-i doar o vorbă. Numai uitând cu totul, iertăm cu adevărat.

Prietenul dădu din cap și zise:

- "Iertare" și "uitare", de-acum n-am să vă mai despart!

**Când cineva ne face un bine,
recunoștința cere să ne amintim
de acel bine, iar când ni se
face rău, dragostea ne
îndeamnă să uităm acel rău.**
Sf. Ambrozie de Mediolanum

Pietricica din încălțăminte

Într-o zi, un copil veni plângând la mama sa și-i zise:

- Mamă, scoate-mi pietricica din încălțăminte, că nu mai pot de durere!

Mama scoase piatra din gheata copilului și mângâindu-l ocări gheata, zicând:

- Na-na, bătaie, că ai supărat pe copilașul mamei!

Atunci, un domn zise:

- Doamnă, e bine să obișnuim copiii cu pietricele de acestea.

Mama se miră tare, dar domnul povesti:

- Când eram mic, într-o zi, avusem și eu o pietricică ca aceasta în încălțăminte mea și, de durere, începusem să strig spre mama, să mi-o scoată. Mama, care era o femeie plină de credință, îmi zise: "La încearcă, copilașul meu, să vii la mine așa, cu pietricica acolo, fără să te jelui." Și încordându-mi puterea, am mers vreo douăzeci de pași spre mama, stăpânindu-mi durerea. Când am ajuns la ea, mama mi-a spus: "Așa vei avea de suferit și în viață, copilul meu. Învață-te să-ți faci drumul, cu toate piedicile și durerile ce vei întâmpina de-a lungul lui. Și mi-a mai spus mama o vorbă pe care am înțeles-o mai târziu: "Nu putem merge la cer, copilul mamei, decât cu o pietricică în încălțăminte!" Aceste vorbe ale mamei mi-au fost de mare folos în viață. Lăsați pe copii să umble uneori cu "pietricele în încălțăminte" și vă vor mulțumi mai târziu.

**Necazul te învață să te rogi,
iar rugăciunea ușurează necazul.**

